

Razvoj razstavljenih dejavnosti je pripeljal Selško dolino do intenzivnega izkoriščanja gozdov in moderne žagarske ter pahištvene proizvodnje. Gozdolesna razstava v Železnikih nazorno prikazuje razvoj pomembne gospodarske panoge na tem območju, za to je v okviru muzejske dejavnosti postala stalna razstava, ki si jo z zanimanjem ogleduje vsak dan več obiskovalcev. Številni poznavalci se pohvalno izražajo o edinstveni zbirki, ki gotovo pomeni nekaj več kot skupek muzejskih predmetov. Za pomembni kulturni dosežek moramo izreči zahvalo podjetju LIP »Češnjica« za finančno pomoč, tovarišu Niku Žumru pa priznanje za organizacijo in duhovno mentorstvo.

Jože Demšar, dipl. ing.

RAZSTAVE V MUZEJSKI GALERIJI

Poročilo o razstavah v XIV. številki Loških razgledov smo končali z obetom, da bomo začeli poročati o razstavah v galeriji Loškega muzeja z razstavo *kopij fresk Janeza Ljubljanskega*. Kopije fresk tega mojstra naše gotike, ki je deloval tudi po loškem ozemlju, smo dobili od Mestnega muzeja v Ljubljani, na razstavi pa smo pokazali tudi nekaj kopij, ki so v naši lasti, in celotni razstavi dodali še rekonstrukcijo freske Sv. Nedelje iz Crngroba. Razstava sama je poleg uspeha, ki ga je doživela, pokazala tudi pot in način zbiranja kopij, ki jih ni mogoče zbrati v enem samem letu, mogoče pa je to z načrtom v nekaj letih. Predvsem imamo tu v misli, da bi v nekaj letih zbrali posamezne primere fresk iz vseh cerkva na našem ozemlju in hkrati tudi sestavili v kopijah pregled dela našega Jerneja iz Loke. Mestnemu muzeju v Ljubljani se na tem mestu zahvaljujemo za izposojene kopije. Upamo, da bomo iz zbirk tega muzeja lahko pokazali tudi druge razstave. Razstava kopij fresk Janeza Ljubljanskega je bila odprta od 19. julija do 18. septembra 1967. Ogledalo si jo je 1599 obiskovalcev.

Z grafičnimi listi sta napolnila galerijo dva mlada likovnika: *Štefan Simonič* iz *Kranja in Marjan Teržan* iz *Ruš pri Mariboru*. Moderno, v abstrakcijo usmerjeno grafiko Štefana Simoniča preveva iskanje čiste likovne govornice, dočim je umirjenejši Marjan Teržan razstavil ekspresivno občutene liste. Teržan se opira na predmetnost in jo le deloma predelano z nadihom vsebine podaja v tehnično dobri grafiki. Razstava je bila od-

prta od 22. septembra do 25. oktobra ter je dosegla zadovoljiv obisk 774 oseb.

Gost iz Trsta *Romano Ukmar* je razstavil deset oljnih podob in sedem risb z litografskim tušem. Pred razstavo v Skofjji Loki je razstavljal v Novi Gorici in na Jesenicah. Nekaj biografskih podatkov o tem slikarju je v tesni zvezi s slikarjevo usodo oziroma z njegovim umetniškim razvojem sploh. Rojen je bil v Trstu 1919 in se je po drugi svetovni vojni, čeprav izobražen za mirnejši uradniški poklic, odločil najprej za fizično delo med težaki tržaškega pristanišča. Pred približno petnajstimi leti pa ga že srečujemo kot slikarja samouka na tržaških likovnih razstavah. Na razstavi v Skofjji Loki je pokazal slike, katerih vsebina je polna idejne borbenosti zoper nasilja in grozote, ki spremljajo človeštvo skozi čas. Vsebina njegovih slik je zato anonimna in samo na videz mitološka figura, razpeta ali sneta s križi in figuralka v širšem pomenu te besede. Likovno se Romano Ukmar giblje v strujah ekspresionističnega realizma z dodatkom nekaterih sodobnih slikarskih učinkov, kot so pojav informela in vstavljanja raznih črk in arabskim pismenkam podobne arabeske, s katerimi poživlja velike ploskve ozadja. Razstavo tržaškega gosta, ki je bila odprta od 30. oktobra do 15. novembra 1967, je obiskalo 507 ljudi.

Deveta razstava v letu 1967 je bila razstava *Ekstlibrisov*, ki jo je muzej pripravil skupaj z društvom *Exlibris Sloveniae* iz Ljubljane. Razstava je bila kasneje postavljena še v Narodnem muzeju v Ljubljani, Novem mestu, Slovenjem Gradcu, Mariboru in drugod ter je povsod vzbudila veliko zanimanja. Zato ne bo odveč ob tej razstavi spregovoriti nekoliko obširneje o samem ekstlibrisu. Že dolgo so posamezniki zbirali ekstlibrise. Leta 1967 so sklenili združiti se v društvo, ki so mu dali naslov Društvo ljubiteljev male grafike »Exlibris Sloveniae«. Podobna društva obstajajo izven naših meja že dolgo in dolgoletna tradicija tujih društev se kaže tudi v izdajanju lastnih časopisov in revij, katalogov in drugih publikacij. Razstava je bila kljub odlični kvaliteti in ne nazadnje kvantiteti razstavljenega gradiva šele prvi korak novoustanovljenega društva iz anonimnosti, prva javna manifestacija in opozorilo na obstoj. Za vse tiste, ki se tokrat prvič srečujejo z ekstlibrisom, je namenjen kratek opis zgodovine tega drobnega listka, ki je opozarjal nalepljen v knjigi na lastništvo knjige, in ki

je, čeprav samo droben, majhen listek, tudi prava umetnina, prava mala grafika (lešorez, linorez, jedkanica in drugo). Iz najnavadnejših listkov z imenom lastnika knjige, kakršen je bil na razstavi na primer knjižni listek Andreja Smoleta, se je razvil pravi ekslibris. To besedo prevajamo v domači jezik na primer lahko tudi: iz moje knjižnice. Slika, ki spremlja napis in ime lastnika, je lahko zvezana s poklicem lastnika ali z njegovim nagnjenjem ali pa izbrana kar tako, po želji lastnika ali presoji slikarja. V zgodovini so se ekslibrisi pojavili že zelo zgodaj. Najstarejši znani primerek je pripadal češkemu kralju Jiříju Podjebradskemu (1420 do 1471), ki pa je osamljen in na poznejši razvoj ekslibrisov ni imel vpliva. Na Češkem je najstarejši knjižni znak datiran z letom 1541. Med najstarejše gradivo sodi tudi trideset let mlajši ekslibris, ki ga je nekemu Bilibaldju Pirkheimerju izdelal A. Dürer (ali morda eden izmed umetnikovih učencev). Prvi ekslibris, ki ga je umetnik tudi signal, je bakrorez iz začetka 17. stoletja, delo Angleža Edwarda Littletona. Tudi prvi jugoslovanski ekslibris sodi med najstarejše: Djuro Djurković iz Dalmacije je v 15. stoletju opremil svoje knjige z ekslibrisom, kar je izredno zgodaj, če pomislimo, da so ekslibris, na primer v Švici, Italiji in na Skotskem, dobili šele v začetku 17. stoletja in proti koncu stoletja v Ameriki. Množična uporaba knjižnega znaka je znana v zgodovini za časa cesarja Maksimilijana I., ki je v letih 1618 in 1619 dal nalepiti na vse knjige svoje bogate knjižnice ekslibrise z grbom. Porabili so 10.300 ekslibrisov. Že leta 1623 pa so stare ekslibrise prelepili z novimi in porabili za to delo 18.200 lističev. Med umetniki je bilo vedno mnogo odličnih mojstrov, ki so gojili to vrst grafike. Dürer je začetnik »modernejša« ekslibrisa. Znani so še drugi avtorji, naj omenim samo Cranacha in Holbeina iz dobe razsvetlevalne grafike. Po 18. stoletju ta navada ali moda ali veselje zamre. Danes je knjižni znak zopet zelo priljubljen med ljubitelji in zbiralci, ki jih privlača prav mala grafična umetnost. Čeprav se umetnik odzove naročnikovi želji, ohrani vso svojo umetniško suverenost, skratka, ostane zvest samemu sebi do takšne meje, da postane knjižni znak drobna in krhka stvaritev njegovih rok in duha. Ob koncu tega zapisa se zahvaljujem Društvu ljubiteljev male grafike »Exlibris Sloveniae« za vse nesebično delo, s katerim so se ubadali nekateri člani društva pri pripravah za to

razstavo, ki jim je utrla pot med občinstvo. Prav na otvoritvi razstave so proglasili akademika, slikarja Božidarja Jakca za prvega častnega člana tega društva, za kar se jim je umetnik pismeno zahvalil, ker se zaradi bolezni ni mogel osebno udeležiti otvoritve. Razstava je bila odprta 17. novembra, zaprta pa 15. decembra. Pogledalo pa jo je (že zaradi mikavnosti in poučnosti) kar pre malo ljudi, komaj 405. Svet za kulturo in telesno vzgojo občinske skupščine Skofja Loka je s finančno pomočjo omogočil to razstavo. Z njo je bila končana tudi razstavna sezona v letu 1967.

V počastitev občinskega praznika in v počastitev 50. obletnice socialistične revolucije smo pripravili umetniško razstavo pod naslovom: *Razstava na temo revolucije*. Razstavljali so kipar Janez Boljka in slikarja Maksim Sedej ml. ter Ive Šubic. Razstava je doživela velik odmev in še posebno priznanje. Slikar Ive Šubic je za razstavljena dela na tej razstavi v galeriji Loškega muzeja prejel 8. februarja 1968 nagrado Prešernovega sklada. Zato tudi pri tej razstavi ne smemo skopariti z besedami in bomo najprej zapisali nekaj misli iz kataloga, ki je vseboval kratke biografske podatke o avtorjih hkrati z reprodukcijo del. Prizadevanja za to razstavo so bila že na samem začetku omejena samo na majhno število razstavljavcev. Skromni prostori in sredstva niso dovoljevala na dano temo organizirati večje razstave. Na tej razstavi smo zbrali dela samo treh likovnikov, vsa na temo revolucije. Že bežen pregled likovnih dosežkov skozi zgodovino kaže, da je že od nekdaj bolj ali manj realistična oblikovnost, vezana na motive boja, hkrati tudi tista posoda, v kateri kipi umetnikov boj zoper kruto realnost samega dejanja vojne. Kolikor bolj se odmikajo sami dogodki, toliko manj je neposrednih zapisov o le-teh na umetnikovih platnih. Umetnikovo delo prisvaja vedno bolj samosvoj umetniški izraz, umika se ilustriranju in prehaja vedno bolj v osebno izpoved. Ta izraža idejo novega boja zoper posledice, ki spremljajo vojne vihre, proti grozotam, ki se sproščajo proti človeku. Sama revolucija, ki sicer ne poraja umetnika, pa s svojimi idejami vzbuja v umetniku in njegovi zavesti novo izrazitejšo stopnjo. Pri tem ni važno, v kakšni stilni obliki podaja umetnik svoja spoznanja, ampak je važno spoznati končni rezultat njegovega dela, ki bi ga danes lahko strnili v močan klic proti krivicam kakršnekoli apokalipse, grozeče uničiti človeka. Pri

nekaterih je ta klic nostalgično miren prizor ob cvetlici — ljubezni, ki je preživela poskus uničenja, pri drugih eruptiven protest, izražen v barvnih gmotah. K temu bi dodal misel J. Snoja, ki jo je zapisal ob razstavi (Delo 19. decembra 1967): »Gre tedaj za manifestacijo kvalitetnega premika v likovnem podoživljanju revolucije, njene ideje in njene konkretne, slovenske, zgodovinske uresničitve. Skromno po obsegu, a bogato ali vsaj zelo zanimivo po svoji vsebini. Obiskovalci, ki se jih je ob otvoritvi zbralo lepo število in med katerimi ni manjkalo tudi vidnih predstavnikov kulturnega in političnega življenja v republiškem in občinskem merilu, so tej ugotovitvi lahko brez bistvenih ugovorov pritrdili. Še več — izražena v uvodnem nagovoru jim je rabila kot napotek v razumevanje nadstvarnega sveta, ki se odpira — vsaj v svojem slogovnem načinu — tako skozi upodobitve Iveta Šubica, udeleženca NOB, kot tudi Maksa Sedeja, predstavnika enega izmed naših povojnih, že uveljavljenih slikarskih rodov.« Podobno je ocenil razstavo tudi J. Mesesnel (Delo, 28. decembra 1967): »Čustveni afekt je nadomestila trezna analiza, med spomine se vse pogosteje mešajo poskusi filozofskega pristopa k samemu družbenemu pojavu. Tudi odziv likovnih umetnikov na tako splošno in toliko upodabljano temo se je z leti spremenil. S spremembami zgodovinskih interpretacij tistega viharnega obdobja naše preteklosti gre vstric tudi spremenjeno likovno vrednotenje tistih dogodkov, obračanja pozornosti na druge, manj znane, morda skrite komponente tega pojava. Prav razstava v Škofji Loki nam je to zelo jasno pokazala.« Del razstave ali točneje dela Iveta Šubica smo v februarju prenesli v galerijo v Prešernovi hiši v Kranju. Omeniti tudi moramo, da je na razstavi Sodobna slovenska umetnost razstavil Ive Šubic prav dela z naše razstave (naj navedem samo sliko »21. januar 1942 pri Muhu — v spomin Rudiju Robniku in tovarišem«). Razstavo je omogočil Svet za kulturo in telesno vzgojo pri skupščini občine Škofja Loka, za kar se iskreno zahvaljujemo. Od 15. decembra 1967 do 8. februarja 1968 je razstavo obiskalo 423 oseb.

Z razstavo plastik *Petra Černeta* je Loški muzej prvič dosegel tudi finančno podporo nekega podjetja. Pokroviteljstvo nad razstavo je prevzelo podjetje *Kemična industrija JUB* iz Dola pri Ljubljani. Pokrovitelj prevzame nase vse stroške za razstavo in hkrati tudi vsaj en odkup z razstave. Vse, kar mu v povračilo lahko

nudi prireditelj razstave, pa je nevsiljiva reklama ob poročilih za razstavo. Peter Černe je razstavil 43 plastik v bronu, lesu in bronu ali samo v lesu z bakrenimi vložki. Sedem let dela smo lahko pregledali na tej razstavi, od znanih Pogrebcev do najnovejših iz leta 1968. Razstavo smo pripravili v počastitev slovenskega kulturnega praznika Prešernovega dne. Otvoritev razstave je bila nekoliko slovesnejša. Igral je domači orkester Down beat, ki se mu prisrčno zahvaljujemo. Od 9. februarja do 14. marca je razstavo obiskalo 748 oseb.

Razstavo *Gradovi na Gorenjskem* smo po programu izmenjali z Gorenjskim muzejem v Kranju. Pri pripravah za to razstavo smo z Gorenjskim muzejem tudi sodelovali in dobili del gradiva za izpopolnitev naše zbirke o gradovih. Večmesečno delo kustosinje Gorenjskega muzeja Majde Žontar je rodilo izredno dobro in pretehtano razstavo o gradovih na Gorenjskem. Razstavo smo odprli 15. marca. Odprta je bila do 30. marca. Ogledalo si jo je 1143 obiskovalcev.

Pokrovitelj razstave slikarskega opusa *Marjana Dovjaka* je bilo podjetje *Slovenijales* iz Ljubljane. Tudi Marjan Dovjak je priredil v galeriji malo retrospektivo, pregled dela sedmih let. Dovjak spada v generacijo prvih slikarjev, ki so se šolali na ljubljanski akademiji. Blizu mu je socialna tematika, pa naj bo to v krajini, tihožitju ali v figuraliki. Znane so njegove slike Čakalnica in Tretji razred, kjer je obravnaval snov iz železniških čakalnic in iz vagonov. V novejših delih ga mika krajina sedanosti, polna industrijskih objektov, tako drugačna od krajine romantikov. Pri slikanju industrijskih objektov išče tako kakor v tihožitju predvsem govornico oblik. Razstavo, ki je bila odprta od 5. aprila do 4. maja 1968, je obiskalo 862 gledalcev.

Jakov Hure - Delmati, slikar samouk, je bil naslednji razstavljaec v galeriji na loškem gradu. Razstavo slikarskih del tega slikarja je pripravila Zveza kulturno-prosvetnih organizacij Škofja Loka. Jakob Hure - Delmati je bil rojen 4. februarja 1923 v vasi Brusje na otoku Hvaru. Otroška leta je preživeljal v krogu siromašne ribiške družine in hodil v osnovno šolo, kjer je njegov slikarski talent opazil učitelj, ki je staršem predlagal, naj otoka pošljejo v gimnazijo in nato na akademijo. Vendar takratne razmere Jakobu niso omogočile nadaljnji študij in je ostal doma. Leta 1943 je stopil v vrste NOV. V kratkem času je postal oficir. V JLA je dokončal gimnazijo in

vojaške šole. Vojaška pot ga je pripeljala v Škofjo Loko, kjer si je ustvaril svoj dom, ki mu je vzbudil tudi že zdavnaj pokopane misli in želje za slikarstvom. V tajnosti slikarstva se je poglobil predvsem s študijem umetnostne zgodovine. Z neverjetno voljo si je prilastil tudi skrivnosti tehnične strani slikarstva, kot je na primer mešanje barv z voskom. Ta tehnika je izredno zahtevna in počasna, pa zato Hure ustvari na leto komaj pet ali šest slik. Ko je bil leta 1964 upokojen, so se Huretu šele izpolnile želje, tiste davne želje iz mladosti: slikati. In sedaj posveča mnogo svojega časa samo slikanju. Dvakrat je že razstavljal: 1962 na skupni razstavi v Domu JLA v Ljubljani in leta 1967 samostojno v Splitu. 115 ljudi si je ogledalo razstavo v času od 3. maja do 23. maja 1968.

Posebne vrste razstavo so organizirali Društvo Ljudske tehnike Škofja Loka, Zavod za prosvetno pedagoško službo Kranj in Loški muzej Škofja Loka v počastitev dneva mladosti 1968. Šole in fotoklubi Ljudske tehnike so lahko poslali na srečanje v Škofjo Loko do tri učence fotoamaterje in do tri mlade likovnike v starosti od 7. do vključno 15. leta. Vsako skupino prijavitelcev so spremljali učitelji likovne in tehnične vzgoje. V razpisu je bil omejen samo čas dela od 8. ure zjutraj do 14. ure, dočim so tehniko risanja in slikanja izbirali učenci sami, prav tako fotoamaterji, ki pa so imeli samo to prednost, da jim ni bilo treba izdelati fotografije v Škofji Loki, ampak doma. Prosta je bila izbira motivov v Škoji Loki in bližnji okolici za oboje. Srečanje mladih likovnikov Gorenjske je bilo 12. maja 1968 s pričetkom ob 8. uri v avli osnovne šole. Tu je prisotne pozdravil predsednik občinske skupščine tovariš Zdravko Krvina, napotke za delo je dal Andrej Pavlovec, ki je v svojem govoru omenil, da je srečanje mladih likovnikov Gorenjske že tretje tovrstno srečanje raznih likovnikov, predvsem pa tretje organizirano srečanje ali še bolje, slikanje Škofje Loke, če računamo kot prvo delo v prosti naravi, ki ga je organizirala pred leti Akademija za likovno umetnost v Ljubljani za svoje študente, in drugo Groharjevo slikarsko kolonijo. Značaj srečanja mladih likovnikov Gorenjske je po obliki spominjal na znane prireditve Ex tempore, na katerih morajo slikarji prav tako oddati slike v določenem času. Predsednik občinskega odbora Ljudske tehnike tovariš profesor Lojze Malovrh, ki je bil glavni organizator tega srečanja, je v

kratkem nagovoru vse mlade pozval na delo in jim dal še točna navodila. Razstavo smo odprli v galeriji 24. maja. Samo otvoritev je popestril združeni pevski zbor iz šol loške občine, ki je na dvorišču pred galerijo zapel nekaj pesmi, strokovni uvod ob razstavljenih slikah in fotografijah je imel Andrej Pavlovec. Razstavljenih je bilo približno pedeset risb, akvarelov in skoro osemdeset fotografij. Splošna želja je, da bi prvo srečanje doživelo ponovitev. Razstavo je obiskalo 1077 oseb, čeprav je bila odprta samo od 24. maja pa do 5. junija 1968. Za tako kratek čas prav lep obisk.

Razstava akademskega slikarja Petra Adamiča je bila pod pokroviteljstvom *Tovarne barv in lakov Color iz Medvod*. Namesto seznama del smo dali v katalogu razstavi skupen naslov *Sprehodi ob jezerih, rekah in potokih*, ker je Adamič razstavljal vrsto akvarelov, ki so obravnavali to snov, za katero je dobil motive ob Poljanščici in Selščici, ob Bohinjskem in Cerkljanskem jezeru ter drugod po Sloveniji vse do Krke in Kolpe. Adamič je pokazal dobro akvarelno slikarstvo brez spektakularnosti, ampak polno tehničnih bravur, ki so povzdigovala skromno in tiho motiviko krajine v enostavni in dokaj trdni kompoziciji v metodično urejeno sliko, polno intimnih in skladno občutenih slikarskih opazanj. Razstava je bila odprta od 7. junija do 4. julija. 1334 obiskovalcev priča o priljubljenosti tovrstnega slikarstva.

Razstavo del članov prve Groharjeve slikarske kolonije smo odprli kot eno izmed kulturnih prireditev Izseljeniškega piknika 4. julija dopoldne. Katalog je odbor Groharjeve slikarske kolonije izdal s pomočjo *Veleblagovnice NAMA* iz Ljubljane, ki je tudi pokrovitelj razstave. Katalog obsega 20 strani z uvodnimi besedami predsednika Skupščine občine Škofja Loka tovariša Zdravka Krvine in strokovnim napotkom v razstavo Andreja Pavlovca. Vsakemu razstavljavcu je odmerjen prostor za kratke biografske podatke in reprodukcijo razstavljenega dela. Vsekakor katalog, ki trajno ohranja razstavo v spominu: Zato tudi ne bo odveč, če za to razstavo ponatisnemo besedilo iz kataloga:

Udeleženci prve Groharjeve slikarske kolonije v Škofji Loki razstavlajo svoja dela, nastala v enem letu po njihovem štirinajstdnevnom bivanju v Škofji Loki. Razstava je odsev individualne slikarjeve izrabe časa in možnosti ter priložnosti, ki jih nudi slikarsko srečanje v slikarski koloniji. Možnosti je mnogo in o slikar-

skem učinku te kulturno umetniške akcije bodo sodili strokovnjaki, ki bodo morali priznati, da v tako kratkem času bivanja v koloniji slikarju ni ravno lahko uglasti svoj izpovedni instrument. Toda čas, ki je slikarjem na razpolago, jim omogoča bežne vtise studiozno predelati v dovršene likovne stvaritve. Med udeleženci slikarske kolonije v Škofji Loki moramo, sodeč po njihovih delih, ločiti manjšo skupino slikarjev, ki ji je bil prvi vtis srečanja z likovno problematiko odločilen in so razstavili intimno občutene akvarele in gvaše, olja, risbe in skice kot odzivne zapise tega srečanja. Druga skupina pa je svoje vtise dolgo predelovala v ateljejih in iskala svoj likovni izraz. Motiv predmetnosti jim je bil samo pobudnik lastnim slikarskim predstavam in so doživljaja dane krajine prekomponirali v smislu lastnih emocij. V prvo skupino sodijo Dore Klemenčič-Maj, Maksim Sedej, Oton Polak in Nikolaj Omersa. V drugi skupini so slikarji, ki se približujejo kubističnim teorijam o očiščevanju motiva in stilizacije: Ivan Seljak-Čopič, Milan Rijavec, Tone Leskovšek, Marjan Dovjak, nato še Marijan Tršar s cezanzovskim nadihom in svojsko ekspresionistično občuteni deli Cite Potočar. Drzno in samoniklo rešitev je pokazal Andrej Jemec, Miloš Požar pa je mikavno posegel s svojimi deli na zrcalu v etnografsko izročilo loške okolice. Gast iz Češke Ivan Minafič je z očmi tujca v nežnem koloritu spregovoril o Škofji Loki.

Čeprav so na razstavi zbrana dela avtorjev raznih generacij in po slikarskem prepričanju različno usmerjeni, nosi razstava znamenje neke enotnosti, ki verjetno izvira iz želje, pokazati krajino, kjer sta mojstrovala Jakopič in Grohar, na drugačen in od njunih pogledov odmaknjen način. Delo v naravi, kakor ga nudi slikarska kolonija, ni le vrnitev k naravi ampak istočasno tudi iskanje skupnega jezika, s katerim se sporazumevata izpovedovalec-umetnik ter gledalec; torej ne gre le za vrnitev k naravi kot objektu upodabljanja, temveč k človeku, ki mu je slikarstvo v prvi vrsti namenjeno. — Do 8. avgusta smo našli 1360 obiskovalcev.

Poročilo o razstavah bomo končali z razstavo slik Janeza Potočnika, loškega rojaka, ki je s 37 slikami prikazal svoje tridesetletno slikarsko delo. Razstavo smo odprli 9. avgusta in je bila odprta do 10. septembra. Obiskalo jo je 1350 oseb. Prireditelja te razstave sta bila Loški muzej in Muzejsko društvo Škofja Loka.

Razstavo smo prenesli še na Jesenice. — Ker v nadaljevanju priobčujemo poseben članek o življenju in delu našega slikarja, tega poročila ne bomo razširjali. Za konec poročila sem prihranil zahvalo vsem podjetjem, ki so prevzela pokroviteljstvo nad razstavami in jih tudi gmotno podprla. Prvemu podjetju, to je Kemični industriji JUB iz Dola pri Ljubljani, se še posebej zahvaljujemo, ker je prispevalo posebne barve JUBOLIT, s katerimi je potem domače podjetje Slikopleskarstvo brezplačno prebelilo galerijo na gradu, zahvaljujemo se tudi podjetju Slovenijales iz Ljubljane, Zvezi kulturno-prosvetnih organizacij iz Škofje Loke, Tovarni barv in lakov COLOR iz Medvod, Veleblagovnici NAMA iz Ljubljane in Skladu za pospeševanje kulturnih dejavnosti, ki je tudi subvencioniralo razstavno dejavnost v galeriji na Loškem gradu.

Andrej Pavlovec

LETOŠNJI MUZEJSKI IZLETI

Letos smo priredili kar tri muzejske izlete — na Primorsko, Koroško in v Beneško Slovenijo. Kakor druga leta jih je tudi zdaj organiziral Lovro Planina, vodil France Planina, vozil pa Brane Prezelj s Transturistovim Mercedesom.

Na Primorsko smo se peljali v nedeljo 26. 5. 1968 po Selški dolini, čez Petrovo brdo in po Baški grapi. Zaradi dežja potlačeno razpoloženje so nekoliko poživile omembe o značilnostih teh krajev. V Posočju se je nebo razjasnilo. Na prvem postanku v Tolminu smo obiskali tolminski muzej. Kustosinja Marija Rutar, ki z veliko požrtvovalnostjo skrbi za zbirke, nam je ob razstavljenih predmetih nazorno prikazala življenje Tolminec pa tudi težave, s katerimi se mora boriti lokalni muzej. Med vožnjo skozi Volče, Čiginj, Doblar, Ročinj, Kanal in Anhovo smo spet spoznavali zanimivosti krajev. Iz Plavi je šla pot v Brda. Z razglednega stolpa na Mejniku v Gonjčah smo si razgledali vsojevrstno pokrajino Brd, na Dobrovem pa naleteli na praznovanje dneva čiščenja in šli na ogled v veliko združeno vinsko klet. Po kosilu v Solkanu smo mimogrede spoznali Novo Gorico in se po vožnji skozi Šempeter, Volčjo drago, Prvačino in Dornberk ustavili v Braniku, kjer nas je zanimala obnova gradu Rihemberk. Ustavili smo se še v Štanjelu in Tomaju. Bili smo na grobu in pri rojstni hiši pesnika Srečka Kosovele in v družbi loškega rojaka slikarja Janeza Potočnika, s katerim smo govorili tudi o